

[Lisbet Hindsgaul.]

foreliggende Lovforslag ikke har fulgt den konservative Linie, men i første Punkt i Stk. 1, § 1, har brugt Formuleringen: „Naar Svangerskabets Afbrydelse er nødvendig for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred“. Vi mener, at dette „alvorlig Fare“ er et elastisk Begreb, der kan give Grundlag for Indgreb, uden at der absolut er overhængende Fare for Kvindens Liv.

Det centrale er derfor, hvor vidt man kan gaa i Retten til Svangerskabsafbrydelse, til Afbrydelse af det Liv, som nylig er vakt, om man i det hele kan gøre dette paa Grund af menneskelige Besværligheder, økonomiske Tilstande, uigennemtrængelige vanskelige Forhold eller psykiske Svaghedstilstande hos den svangre Kvinde. Min Opfattelse er den modsatte af den, der er fremsat fra de Lejre, der holder paa den sociale Indikation og paa, at enhver svanger Kvinde skal have Ret til at bestemme ikke alene over sit eget Liv, men ogsaa over det spæde, der paa den mest intime Vis er knyttet til hendes. Den højt-ærede Justitsminister anførte i sin Indledningstale, at Fosteret er en selvstændig Organisme, og dette er fuldkommen rigtigt, men jeg tilføjer, at denne selvstændige Organisme har dog ingen anden Beskyttelse end den Moder, som Barnet paa den intimeste Vis er knyttet til. Man kan ikke nægte, at den sociale Indikation har mange Tilhængere i dette Land, hvad jeg har konstateret med den største Undren og Forfærdelse, fordi jeg mener, at man her er inde paa Omraader, hvor man ikke øjner en Afgrænsning, og det er efter mit Synspunkt det ejendommelige og sørgelige Udtryk for, at et Samfund maa være i Forfald. Jeg tror, det maa ses som en Brist paa en Folkesundhed, der ikke kan oprettes ved Lovgivning. Man maa være blindet af andre Forhold, af tidsbestemte Strømninger, have glemmt, at man her staar over for menneskelige Værdier, thi Urinstinkt hos Mennesket slettes ikke. Kvindens Opgave er og bliver dog den at være Redskabet, det Menneske, der viser Livets største Resignation, den Opgave, der indeholdes i dette at byde sit Liv til for at fuldbyrde et andet. Heri og kun heri gemmes Kvindens Storhed, ja, hendes helligste Opgave, og i denne Opgave rummes de største Følelser, der paa engang er Ydmyghed og Stolthed, Egenskaber, der med rund Haand er fordelt mellem al Verdens Kvinde uden Hensyn til, om de er rige eller fattige.

Derfor er det min alvorligste Overbevisning, at den Dag Lovgivningsmagten

griber kontrolerende og bestemmende ind her med Lovprincipper, den Dag der aabnes Døre for en fri Adgang til at forfladige disse Følelser, den Dag man giver Mennesket Ret til at betragte Samliv, Erotik og Forplantning som noget, der skal systematiseres, da er der noget galt med Folkets Sundhed, og da er det Kvinden, der først og sidst kommer til at betale med det, der er Kvindens dyreste Bje, nemlig hendes Kvindelighed. Det er derfor uforstaaeligt, at Tilhængere af den sociale Indikation ikke kan se, at Kvinden herigennem vil synke ned til blot at blive det, man kalder Kønobjekt, og at Hensynet til hende, Ansvaret over for hende og over for de mulige Følger vil blive minimale i Fremtiden.

Nu kan man jo sige til mig: Ja, om dette er vi alle enige, men det, det drejer sig om, er Forholdsregler, der kan dæmme op for det stigende Antal kriminelle Aborter, og det er ogsaa rigtigt. Det kan maaske nok være, at Indførelsen af den sociale Indikation vil kunne tvinge Kurven over de kriminelle Aborter noget ned, men hvad kan det nytte, naar der paa andre Omraader tabes saa uoprettelig meget? Det vilde jo være nærliggende at henvise til det, som Kommunerne kalder Verdens frieste Land, ogsaa paa dette Omraade, Sovjetriget. Men hvilke Erfaringer har man der? Man har de sørgelige Erfaringer; som vi kender fra Svangerskabskommissionens Betænkning: den officielle russiske Statistik viser, at i 1924 fremkaldtes Abort hos ca. 16 pCt. af samtlige Kvinder, medens i 1930, efter Indførelsen af den sociale Indikation, ca. 60 pCt. af Svangerskaberne afsluttedes med Abort. Jeg skal ikke bruge Tiden til at gaa nærmere ind paa denne Statistik, men kun tilføje, hvad der er almindelig bekendt, at Sovjetrusland den 25. Maj 1936 offentliggjorde et Lovforslag, hvorefter Svangerskabsafbrydelse kun maatte finde Sted, naar det var nødvendigt af Hensyn til Kvindens Liv og Helbred. Dette Lovforslag blev ved et ironisk Tilfælde offentliggjort i Rusland omtrent paa samme Tidspunkt, som Svangerskabskommissionens Betænkning blev overgivet til Offentlighedens Bedømmelse her i Landet.

Nej, det nytter ikke at overse, at det Krav om Frihed, som saa stærkt er fremsat fra radikale og socialdemokratiske Lejre, i sin dybeste Tendens ikke kan opfyldes, og at bilde sig selv eller andre ind, at det er en Ret at nyde dette korte Menneskeliv saa stærkt og intenst som vel muligt uden at tage noget Ansvar, er og bliver en Misforstaaelse, der før eller senere vil hævne sig.